

INNEHÅLLSFÖRTECKNING, # 1 - 43

I, # 1, TRO ÄR ETT INRE BESTYRKANDE AV DET SANNA

II, # 13, TRO, ALLTSÅ ETT INRE BESTYRKANDE AV DET SANNA, ÄR MÖJLIG BARA HOS DEM SOM HAR MÄNNISKOKÄRLEK

III, # 25, KUNSKAPER OM DET GODA OCH DET SANNA HÖR INTE TILL TRON, FÖRRÄN MÄNNISKAN ÄLSKAR SIN NÄSTA. MEN DE TJÄNAR SOM ETT FÖRRÅD MED VARS HJÄLP MÄNNISKOKÄRLEKENS TRO KAN BILDAS.

IV, # 34, DEN KRISTNA TRON I SIN ALLOMFATTANDE FORM

V, # 38, DEN NUTIDA TRON I SIN ALLOMFATTANDE FORM

I. TRO ÄR ETT INRE BESTYRKANDE AV DET SANNA

1. Idag uppfattas tro inte som något annat än att tänka att ens tro är som den är, för att det är så kyrkan undervisar. Och eftersom denna undervisning förefaller oklar för förståndet, så säger man: 'Tro bara, och tvivla inte!'. Om någon då svarar, 'Men jag förstår inte det här', så blir svaret att just därför ska man tro. Därför är den nutida tron en tro på något okänt, och därför kan den kallas för en blind tro. Eftersom den dessutom är något som den ene har fått höra av någon annan, så är det en historisk tro. Att detta inte är en andlig tro kommer vi att se i det följande.

2. Det som är själva tron är helt enkelt att bestyrka att en sak är på ett visst sätt, därför att det är sant. Ty den som har denna tro tänker och talar på detta sätt: "Det är sant, så därför tror jag det." Så är det eftersom tron hör till det sanna, och det sanna hör till tron. Och om någon inte förstår att det är sant, säger han: "Jag vet inte om det är sant, så jag kan ännu inte tro det. Hur ska jag kunna tro något som jag inte förstår? Det kan ju faktiskt vara falskt".

3. Men det är en allmän uppfattning, att inte någon kan fatta det som hör till det andliga eller teologiska, eftersom det hör till det övernaturliga. Fast det går att begripa andliga sanningar lika bra som sanningar om den naturliga världen. Och om det inte framstår som helt klart när man hör det, så får man ändå en förnimmelse av om det är sant eller inte. Så är det framför allt hos dem som känner sig dragna till det som är sant. Genom stor erfarenhet har jag fått veta att det är på det sättet. Jag har fått prata med sådana som har varit okunniga, med dem som varit i mörker, med obegåvade, också med dem som haft falska tänkesätt, med dem som varit fast i ondska, och med dem som var födda inom kyrkan och därför hade hört en del om Herren, om tro och människokärlek. Med dessa har jag alltså fått tala om vishetens hemligheter. Och alla dessa förstod allting, och de bestyrkte att det var så. Men då befann de sig i ett andligt förståndsljus - vilket är något som finns hos varje

människa – samtidigt som de kände ett ädelmod över att uppfattas som intelligenta. Men det var i gemenskap med andar som jag var med om det här. Av allt detta blev flera som var med mig övertygade om, att det går att förstå andliga sanningar lika bra som sanningar om den naturliga världen, alltså när man hör dem eller läser dem. Och det sker med svårighet när människan är lämnad åt sitt eget tänkande, för anledningen till att människan kan förstå andliga sanningar är att hon med hänsyn till förståndet kan lyftas upp till himlens ljus, och i det ljuset framträder inget annat än det som är av en andlig art, och detta är just trons sanna. Himlens ljus är nämligen ett andligt ljus.

4. Det är därför som de som andligen känner en dragning till det sanna är de som i sitt inre bestyrker det sanna. Eftersom änglarna har en sådan dragning, så förkastar de fullständigt den trossatsen, att förståndet ska hållas under trons lydnad. Ty de säger, "Vad är det för något att tro utan att förstå om det är sant?" Och om någon säger att det ändå bör tros, så säger de, "Du inbillar dig väl inte att du är Gud, som jag ska tro på? Eller att jag är så galen att jag tror på ett påstående som jag inte inser är sant? Gör då så att jag förstår!" Och med det så drar sig denne dogmatiker tillbaka. Änglarnas vishet består av detta enda, att inse och förstå det som de tänker.

5. Något som endast ett fåtal vet något om är följande. Hos dem som känner en dragning till det sanna strömmar en andlig tanke in i dem och talar om att detta, som du hör eller läser, är sant eller inte sant. Denna slags tanke finns hos dem som i upplysning från Herren läser Ordet. Att vara i upplysning kan ingen annan vara än de som är i ett tillstånd av förnimmelse och som därifrån i sitt inre kan bestyrka att det här och det där är sant. Dessa är de som kallas "undervisade av Jehovah" (Jesaja 54:13; Johannes 6:45), och om vilka det i Jeremia sägs:

Se, dagar skall komma, ... då jag skall sluta ett nytt förbund, ... ett förbund som skall vara så här: ... Jag skall lägga Min lag i deras inre, och skriva den i deras hjärtan ... Då skall inte en man längre undervisa sin följeslagare, eller en man sin broder genom att säga: Lär känna Jehovah! Ty alla skall känna Mig. (31:31, 33, 34)

6. Detta betyder att tro och sanning är en och samma sak. Det är därför som de äldste - mer än nutidens människa - kände en dragning till att tänka på saker som är sanna, och istället för tro sa sanning. Det är också anledningen till att det hebreiska språket har ett och samma ord för tro och sanning, nämligen *amuna* eller *amen*.

7. Att Herren använde ordet tro i evangelierna och i Uppenbarelseboken berodde på att judarna inte trodde att det var sant, att Herren var den Messias som profeterna hade förutspått. Och eftersom de inte trodde på sanningen, så sa de tro istället. Men det är också en sak att tro på eller sätta tilltro till Herren, och en annan sak att tro på eller sätta tilltro till någon annan. Vad skillnaden är kommer att beskrivas längre fram.

8. Tro skild från sanningen var något som kom till och trängde in i kyrkan i och med det påviska herradömet. Orsaken till detta var, att denna religions främsta skyddsvärn var okunskap om sanningen, vilket ledde till att de förbjöd läsandet av Ordet. Annars skulle de inte ha kunnat låta sig dyrkas som gudomliga, inte heller få deras helgon att tillbes, eller införa avgudadyrkan till den grad att döda kroppar, ben och helgongravar skulle anses heliga, och allt detta för att göra ekonomisk vinning. Av detta står det klart vilka oerhörda falskheter som en blind tro kan ge upphov till.

9. Den blinda tron dröjde sig senare kvar hos flera av reformatörerna, eftersom de hade skilt tron från människokärleken. Och den som skiljer dessa åt kan inte annat än hamna i okunskap om det sanna. Att enbart tänka att en sak är på ett visst sätt utan ett inre bestyrkande av att saken faktiskt är just så, kallar man då för tro. Hos dem som är sådana är det okunskapen som är lärans skyddsvärn. Ty så länge som okunskapen och övertalelsen att teologin går utöver allt annat härskar, så kan de utan att bli motsagda säga och få andra att tro att detta är sant, och att det bara är de som förstår.

10. Herren sa till Thomas: "Därför att du har sett mig, Thomas, har du trott. Saliga är de som inte ser och tror." (Joh 20:29) Med detta menas inte en tro som är skild från ett inre bestyrkande av det sanna, utan att saliga är de som med sina ögon inte ser Herren – som Thomas – men ändå tror att Han Är, för det syns i sanningens ljus från Ordet.

11. Eftersom tron är ett inre bestyrkande av det sanna, och eftersom tro och sanning är en och samma sak, vilket har sagts här ovan i nr 2, 4 och 6, så följer att ett bestyrkande i det yttre utan ett bestyrkande i det inre inte är tro, och att övertalas av det falska är inte heller tro. Att bestyrka något i det yttre men inte i det inre är att tro på något okänt. Och en tro på något okänt är bara kunskaper som finns i minnet, och som – om de bekräftas – är övertalelse. De som har en sådan tro tänker att något är sant därför att någon annan har sagt så, eller de tänker att det är bekräftelsen som gör något till sanning, men det falska kan lika gärna som det sanna bekräftas och detta ibland ännu starkare. Att tänka att bekräftelsen gör något till sanning betyder därför att man tänker att det är sant eftersom någon annan har sagt det, och detta utan att först ha undersökt det och istället bara ha bekräftat det.

12. Om någon tänker vid sig själv och säger till någon annan, "Vem kan i sitt inre bestyrka det sanna som hör till tron? Jag kan det inte", men då ska jag tala om för honom hur man kan det: Sky det onda såsom synd, och vänd dig till Herren och du ska få så mycket som du önskar dig. Att människan är i Herren, när man skyr det onda såsom synd, kan man läsa om i Nya Jerusalems leverneslära # 18-31. Att en sådan människa älskar sanningen och ser den (# 32-41), och att man då har en tro (# 42-52).

II. TRO, ALLTSÅ ETT INRE BESTYRKANDE AV DET SANNA, ÄR MÖJLIG BARA HOS DEM SOM HAR MÄNNISKOKÄRLEK

13. Ovan har vi talat om vad tro är, och här ska vi säga vad människokärlek är. I sitt första ursprung är människokärlek att känna en dragning till det som är gott. Och eftersom det goda älskar det sanna, så framkallar det i sin tur en dragning till det sanna och därmed ett bestyrkande av det sanna, som är tro. Genom dessa som i en serie uppstår känslans dragning till det sanna som i sin tur leder till människokärleken. Detta är människokärleken framåtskridande från sitt ursprung, som är känslans dragning till det som är gott, vidare genom tron som är ett bestyrkande av det sanna, och till sin slutpunkt som är människokärlek, för människokärleken ändamål är handling. Detta klargör hur kärleken - som är känslans dragning till det som är gott - frambringar tron – alltså samma sak som bestyrkandet av det sanna - som genom detta frambringar människokärleken, vilket är samma sak som kärleken handlande genom tron.

14. Vi ska nu uttrycka detta lite klarare. Det goda är inget annat än nytta, varför människokärleken i sitt första ursprung är känslans dragning till nyttan. Och eftersom nyttan älskar medlen, så frambringar känslans dragning till nyttan en dragning till medlen, vilket leder till kunskap om vilka medlen är. Och genom dessa gradvisa steg får dragningen till nytta liv och blir till människokärlek.

15. Framåtskridandet av alla dessa är likadan som framåtskridandet av allt i viljan med förståndets hjälp fram till en handling utförd av kroppen. Viljan frambringar inte något alls av sig själv utan med hjälp av förståndet, och inte heller förståndet något av sig självt annat än med hjälp av viljan. De verkar i förening för att något ska kunna bli till. Eller vad som är samma sak, känslans inriktning, som hör till viljan, frambringar inte något av sig själv annat än med hjälp av tänkandet som hör till förståndet, och tvärtom. De verkar i förening för att något ska kunna bli till. Tänk efter! Om man från tänkandet tar bort känslan som hör till en viss kärlek, kan du då tänka? Eller om man från känslan tar bort tänkandet, kan du då bli berörd av en endaste sak? Eller på ett liknande sätt, om man från tänkandet tar bort känslan, kan du då tala? Eller om man från känslan tar bort tänkandet eller förståndet, kan du då göra någonting? Det är samma sak med människokärlek och tro.

16. Som illustration kan vi göra en jämförelse med ett träd. I sitt första ursprung är trädet ett frö, i vilket det finns en drivkraft till att frambringa frukt. Denna drivkraft vaknar upp av värme och frambringar först roten, och från den stjälken eller stängeln med förgreningar och blad, och till sist frukten. Det är så drivkraften att frambringa frukt ser ut. Av detta står det klart att drivkraften att frambringa frukt är bestående i allt framåtskridande ända tills att det blir till på riktigt. Ty om det skulle upphöra att existera, så skulle förmågan att växa omedelbart upphöra. Tillämpningen av detta ser ut så här: Trädet är människan, drivkraften till att frambringa medel kommer hos människan från viljan och går in i förståndet. Stammen eller stjälken och grenarna och bladen är hos människan medlen som används och som kallas trons sanna. Frukten som är det slutgiltiga resultatet av drivkraften att frambringa frukt från trädet är hos människan de nyttor hon utför. Det är i dem som viljan manifesteras. Av detta kan vi se, att viljan att frambringa nyttor med förståndet som medel är bestående hela vägen i framåtskridandet ända tills att det blir till på riktigt. Om viljan och förståndet och deras förbindelse kan man läsa mer om i Nya Jerusalems leverneslära # 43.

17. Av det som nu har sagts står det klart att människokärleken – i så måtto [i den utsträckning] som den hör till känslans dragning till det goda eller till nytta - ger upphov till

tron, som tjänar som medel och genom vilken människokärleken blir till på riktigt. Följaktligen verkar människokärleken och tron i förening när de är aktiva i nyttan. Det står också klart att tron inte frambringar det goda eller nytta av sig själv utan kommer ur människokärleken, ty tron är ett medel till hjälp för människokärleken. Det är därför en villfarelse att tron frambringar det goda liksom trädet bär frukt. Trädet är inte tron, utan trädet är människan.

18. Man bör känna till att människokärleken och tron utgör ett liksom viljan och förståndet, eftersom människokärleken hör till viljan och tron till förståndet. Och på samma sätt att människokärleken och tron utgör ett liksom känslan och tänkandet, eftersom känslan hör till viljan och tänkandet till förståndet. Och på samma sätt att människokärleken och tron utgör ett liksom det goda och det sanna, eftersom det goda hör till känslan som i sin tur hör till viljan och det sanna hör till tänkandet som i sin tur hör till förståndet. Med ett ord så utgör människokärleken och tron ett liksom väsen och form, för det väsentliga i tron är människokärlek och människokärlekens form är tron. Dessa saker gör det klart att tro utan människokärlek är liksom en form utan något väsen, vilket inte är någonting alls, och att människokärlek utan tro är liksom väsen utan någon form, vilket inte heller är någonting alls.

19. Människokärleken och tron hos människan fungerar på precis samma sätt som hjärtats rörelser, som kallas sammandragning och utvidgning [det systoliska och diastoliska trycket], och lungornas rörelser som kallas andning. Mellan dem finns en fullständig motsvarighet med viljan och förståndet hos människan, och alltså med människokärleken och tron. Det är också därför som viljan tillsammans med dess känsloriktning förstås med "hjärta" i Ordet, och förståndet tillsammans med dess tänkande förstås med "själ" i Ordet, och också med "ande". Alltså betyder att "ge upp själen" att inte längre vara vid liv, och att "ge upp andan" att inte längre andas. Av detta följer att tro utan människokärlek är omöjlig, och inte heller människokärlek utan tro. Det betyder också att tro utan människokärlek skulle vara som lungornas andning utan ett hjärta, vilket inte är möjligt för någon enda människa utan bara för en maskin. Och människokärlek utan tro skulle vara som hjärtat utan lungorna, vilket skulle innebära att inget liv skulle kunna kännas av. Följaktligen åstadkommer människokärleken nytta med hjälp av tron på samma sätt som hjärtat med hjälp av lungorna leder till handling. Så stor är likheten mellan hjärtat och människokärleken, och mellan lungorna och tron, att de som är i den andliga världen bara av andningen kan veta vilken slags tro någon har, och av enbart hjärtats rytm kan de veta vilken slags människokärlek någon har. Ty änglarna och andarna likaväl som människorna lever på grund av hjärtat och andningens aktivitet. Det förklarar varför de, liksom människorna här i världen, har känslor, tänker samt handlar och talar.

20. Eftersom människokärleken är att älska sin nästa, så ska vi här säga vad ens "nästa" är. På det naturliga planet är ens nästa människan som hel grupp och människan som individ. Människan som hel grupp är kyrkan, fosterlandet och samhället. Och människan som individ är medmänniskor, vilka i Ordet kallas "broder" och "frände". Men i andlig mening är ens nästa det goda, och eftersom nyttan är det goda, så är det nyttan som i andlig mening är ens nästa. Att det är nytta som andligt sett är ens nästa instämmer säkert var och en i, för vem älskar människan enbart som person? Nej, man älskar henne för det som finns inom henne, vilket gör att hon är den hon är, och egenskaperna hon har gör henne till det hon är. Hennes egenskaper som älskas är därför nyttan och kallas för det goda. Därför är det det goda som är ens nästa. Eftersom Ordet till sitt innersta väsen är andligt, så är det detta som i andlig mening är att älska sin nästa.

21. Men det är en sak att älska sin nästa från det goda, eller nyttan, som finns i nästan till fördel för sig själv, och en annan sak att älska sin nästa från det goda, eller nyttan, som finns i en själv till fördel för sin nästa. Att älska sin nästa från det goda, eller nyttan, som finns i nästan till fördel för sig själv, kan också de onda göra. Men att älska sin nästa från det goda, eller nyttan, som finns i en själv till fördel för sin nästa, kan endast de goda göra, för då älskar man det goda från det goda, eller man älskar nyttan utifrån känslans dragning till nytta. Skillnaden mellan dessa beskriver Herren i Matteus (kap 5, vers 42-47). Men många säger: "Jag älskar honom eftersom han älskar mig och gör gott mot mig." Men det är också så, att när man älskar sin nästa enbart på grund av detta, så är det inte att älska sin nästa på ett inre sätt, om det inte är så att han är i det goda och från det älskar det goda i den andre. Då är han i människokärleken, medan den andre har ett vänskapsband, vilket inte är människokärlek. De som från människokärlek älskar sin nästa, förbinder sig själva med det goda som finns i den andre men inte med hans person annat än till den grad som denne är i det goda. Den som gör så är andlig och älskar sin nästa på ett andligt sätt. Och den som enbart av vänskap älskar en annan förbinder sig själv med dennes person och då samtidigt med hans onda. Efter döden blir det då svårt att avskilja sig (bryta sig loss) från den som är i det onda, men för den förste är det möjligt. Det är människokärleken som gör detta (möjligt) genom tron, som är sanningen. Och en människa som är i människokärleken använder sanningen för att undersöka och inse vad som ska älskas, och när hon älskar och befrämjar detta ser hon efter vilka egenskaper som finns i nyttan.

22. Kärleken till Herren är Kärleken själv, och kärlek till sin nästa är människokärlek. Hos människan kan kärleken till Herren inte finnas annat än i människokärleken, och det är i den som Herren förbinder sig med människan. Eftersom tro till sitt väsen är människokärlek, följer att ingen kan tro på Herren utan att vara i människokärlek. Från den och med hjälp av tron sker förbindelse – genom människokärleken förbinds Herren med människan och genom tron förbinds människan med Herren. Att förbindelsen är ömsesidig kan man se i Nya Jerusalems leverneslära # 102-107.

23. Sammanfattningsvis kan vi säga, att i samma mån som någon skyr det onda såsom synd och vänder sig till Herren, så mycket är denne i människokärlek, och följaktligen i tro. Att det är så kan man se i Nya Jerusalems leverneslära # 67-91, och att det är då som man har tro (# 42-52), och vad den rätta innebörden av människokärlek är (# 114 m fl).

24. Av allt det som hittills har sagts kan man konstatera, att en saliggörande tro, som är ett inre bestyrkande av det sanna, inte är möjlig för några andra än dem som är i människokärleken.

III. KUNSKAPER OM DET GODA OCH DET SANNA HÖR INTE TILL TRON, FÖRRÄN MÄNNISKAN ÄLSKAR SIN NÄSTA. MEN DE TJÄNAR SOM ETT FÖRRÅD MED VARS HJÄLP MÄNNISKOKÄRLEKENS TRO KAN BILDAS.

25. Hos människan finns redan från barndomen en dragning åt att vilja veta, och genom denna lär hon sig mycket som kommer att vara henne till nytta, och mycket som inte kommer att vara till nytta. När hon kommer till vuxen ålder och blir engagerad i någon slags verksamhet, så tar hon till sig de lärdomar som hör ihop med denna verksamhet. Detta blir då hennes nytta och är det som tilltalar hennes känsla. På det sättet kommer dragningen till nytta till stånd. Den i sin tur frambringar önskan att hitta medel som passar den verksamhet som är just hennes nytta i livet. En sådan utveckling finns hos alla människor här i världen, ty alla är engagerade i något slags verksamhet, för vilken ett fortskridande sker från nyttan, som är målet, via medlen, och fram till nyttan själv som är handlingen. Men eftersom denna nytta och dess tillhörande medel är avsedda för ett liv här i världen, så kallar vi den läggningen för den naturliga känslans läggning.

26. Men eftersom alla människor inte bara tänker på ett nyttobringande liv här i världen, utan också ska tänka på ett nyttobringande liv i himlen (Till ett sådant kommer man nämligen efter livet på jorden, och efter livet här lever man där i all evighet), så skaffar sig var och en från barndomen kunskaper om det sanna och det goda från Ordet, eller från kyrkans lära, eller från predikningar, som kommer att vara användbara i det livet, och så förvarar man dem i det naturliga minnet i större eller mindre omfattning beroende på hur stark den medfödda läggningen att vilja veta är och hur den har ökats av uppmuntran på olika sätt.

27. Men alla dessa kunskaper, vilka de än är och hur många de än är, utgör bara ett förråd ur vilket människokärlekens tro kan bildas. Och en sådan tro kan bara bildas till den grad som man skyr det onda såsom synd. Så om man skyr det onda såsom synd, då blir kunskaperna en del av en tro som har andligt liv. Om man däremot inte skyr det onda såsom synd, så är sådana kunskaper inget annat än just kunskaper, och de blir inte en del av en tro som har andligt liv.

28. Detta förråd är högst nödvändigt, eftersom det utan det är omöjligt att bilda en tro. Det är nämligen kunskaper om det sanna och det goda som träder in och skapar tron. Om det inte finns några sådana, så finns det ingen tro. En tro som är tom och öde existerar helt enkelt inte. Om det finns några få kunskaper, så är tron obetydlig och svag, och om det finns rikligt med kunskaper, så är tron fullödlig i enlighet med hur rikliga kunskaperna är.

29. Man bör också känna till, att kunskaper om det äkta sanna och goda är det som gör tron, och inte kunskaper om falska tänkesätt, ty tro är sanning, vilket har nämnts ovan i nr 5-11. Och eftersom falskheterna motsätter sig det sanna, så förstör de tron. Inte heller kan människokärleken finnas där det bara finns falskheter. Det beror på att människokärleken och tron utgör ett på samma sätt som det goda och det sanna utgör ett, vilket har nämnts ovan i nr 18. Från dessa resonemang följer också, att när det inte finns några kunskaper om det äkta sanna och goda, så finns det heller inte någon tro, och därav följer också att med ett fåtal insikter så finns bara lite grand av tro, och med en mångfald av insikter så finns en upplyst tro som står i proportion till hur fullödiga insikterna är. Hur klok en människa är står i proportion till hennes tro grundad på människokärleken.

30. Däremot finns det många som inte har ett inre bestyrkande av det sanna, men som ändå har människokärlekens tro. Det är de som i levernet har sett till Herren och för religionens skull har undvikit det onda men på grund av sin upptagenheten av världens verksamheter har de hållits borta från att fundera över sanningarna, eller för att deras lärare har brustit vad gäller sanningarna. Men i sitt inre eller i sin ande är de ändå sådana som har bestyrkt det sanna, eftersom de har känt sig berörda av det sanna. Och därför, när de dör och blir andar, och blir undervisade av änglar, så bestyrker de sig i det sanna och tar med glädje emot det sanna. Saken är dock en annan med dem som i sitt leverne inte har sett till Herren och inte heller har undvikit det onda för religionens skull. Dessa har i sitt inre eller i sin ande inte någon som helst dragningskraft till det sanna, och därför bestyrker de inte heller på något sätt det sanna. Så när dessa efter döden, när de blir andar och får undervisning av änglarna, vill de helt enkelt inte bestyrka det sanna och tar alltså inte emot det. Det är nämligen det onda levernet som hyser ett inre hat mot det sanna, medan det goda levernet har en innerlig kärlek till det sanna.

31. Insikter om det sanna och det goda, som föregår bildandet av tron, ser för några ut som om de redan tillhörde tron, men det gör de ännu inte. Även om de tänker och säger att de tror, så tror de ändå inte, och insikterna hör heller inte till tron, för de hör enbart ihop med tanken om att en sak är på ett visst sätt, men inte med ett inre bestyrkande av att de är sanningar. Och tron att de är sanningar – så länge som de inte vet vad de är – är som en slags intalelse som står långt ifrån ett inre bestyrkande av det sanna. Men så snart som människokärleken planteras in, kommer dessa insikter att ingå i tron men inte mer än så mycket människokärlek som finns i den. I det första tillståndet, innan människan känner av människokärleken, så intar denna tro liksom första plats och människokärleken den andra, men i det andra tillståndet, när människan har börjat känna av människokärleken, intar tron andra platsen och människokärleken den första. Detta första tillstånd kallas för omdaning, och det andra för pånyttfödelse. Det som sker med människan i det tillståndet är, att visheten ökar för varje dag, och för varje dag förökar det goda sanningarna och gör så att de bär frukt. Människan är som ett träd som bär frukt, och som i sin frukt bär på frön som kan bli nya träd, och därefter skapa en trädgård. Så blir hon en riktig människa och efter döden en ängel vars liv är människokärlek och vars form är en tro som är skön alltefter sin beskaffenhet. Och då kallas tron inte längre för tro utan vishet (intelligentia). Av allt detta kan vi dra slutsatsen att all tro kommer ur människokärleken och ingenting ur tron själv, och på samma sätt att människokärleken skapar tron och inte tron människokärleken. Insikterna i det sanna kommer först precis som förvaringskärl med föda står i ett förråd och inte blir till näring förrän människan får lust att äta och plockar fram säden.

32. Det ska också sägas hur tron formas av människokärleken. Alla människor har ett naturligt sinne och ett andligt sinne. Det naturliga sinnet är anpassat till världen och det andliga till himlen. Vad gäller förståndet så är människan närvarande i båda dessa. Men med viljan är det inte så, förrän människan flyr och tar avstånd från det onda såsom synd. När hon gör det, så öppnas det andliga sinnet också med hänsyn till viljan. När det är öppet strömmar andlig värme från himlen in i det naturliga sinnet. Denna värme är till sitt väsen människokärlek, och den levandegör insikterna om det sanna och det goda som finns där, och av dem formar den tron. Då händer samma sak som med trädet, som inte får någon växtkraft innan solens värme strömmar till och förenar sig med ljuset, som ju är det som händer när våren kommer. Det finns också en fullständig överensstämmelse mellan levandegörandet av människan och växtkraften i trädet på så sätt, att i det första fallet

verkar himlens värme och i det andra jordens värme. Därför liknar Herren så ofta människan vid ett träd.

33. Av dessa saker kan vi konstatera, att insikterna om det sanna och det goda inte hör till tron, förrän människan är i människokärleken, men att de hålls i ett förråd med vars hjälp människokärlekens tro kan bildas. Hos den som är pånyttfödd blir insikterna om det sanna verkligen det sanna och det gör också insikterna om det goda, för förståelsen av det goda finns i förståndet och känslans draging till det goda finns i viljan. Och det som finns i förståndet kallas sanning, och det som finns i viljan kallas godhet.

IV. DEN KRISTNA TRON I SIN ALLOMFATTANDE FORM

34. Den kristna tron i sin allomfattande form är följande: Herren från evighet, som är Jehovah, kom i världen för att underkuva helvetena och förhärliga sitt Mänskliga, och utan detta skulle ingen dödlig ha kunnat frälsas, och de som tror på Honom blir frälsta.

35. Det sägs "den kristna tron i sin allomfattande form" därför att detta är det som är allomfattande i denna tro, och det allomfattande i tron är det som ska finnas i allt och i varje detalj.

(1) Det allomfattande i tron är, att Gud till person och väsen är Ett, och i vilken det finns en Trehet, och att Herren är denne Gud.

(2) Det allomfattande i tron är, att ingen dödlig hade kunnat frälsas om inte Herren hade kommit in i världen.

(3) Det allomfattande i tron är, att Han kom i världen för att undanröja helvetet från människan, och Han undanröjde det genom strider mot och segrar över det, och så underkuvade Han och iordningställde det under Sin lydnad.

(4) Det allomfattande i tron är också, att Han kom i världen för att förhärliga det Mänskliga som Han antog i världen, det vill säga, förena det med det Gudomliga som var dess ursprung, och så håller Han helvetet som Han har underkuvat i ordning och under sin lydnad i all evighet. Och eftersom ingen av dessa saker skulle ha varit möjliga utan att Han gick igenom frestelser och detta ända till det yttersta, där det yttersta var korslidandet, så uthärdade Han dem.

Så ser den kristna tron i sin allomfattande form ut när det gäller Herren.

36. Den kristna tron allmänt betraktad vad gäller människan är att tro på Herren, ty att tro på Honom åstadkommer en förbindelse med Honom, genom vilken människan blir frälst. Att tro på Honom är att ha tillit till att Han frälser, och eftersom ingen annan kan ha tillit till Honom än de som lever väl, så betyder att tro på Honom även detta.

37. Dessa två allomfattande läror har behandlats i detalj, den första som handlar om Herren i Nya Jerusalems lära om Herren, och den andra som handlar om människan i Nya Jerusalems leverneslära, så därför behöver vi inte förlänga diskussionen om dessa saker här.

V. DEN NUTIDA TRON TRON I SIN ALLOMFATTANDE FORM

38. Den nutida tron i sin allomfattande form är följande: Gud Fader sände sin Son för att tillfyllestgöra för människosläktet, och på grund av denna Sonens förtjänst känner Han medlidande och frälser dem som tror detta (eller enligt andra frälser dem som tror detta och samtidigt gör goda gärningar).

39. Men för att tydligare förstå hur denna tro ser ut vill jag i tur och ordning lägga fram de saker som den innehåller.

Den nutida tron fastlägger följande punkter:

(i.) Gud Fader och Gud Sonen är två, och båda är av evighet.

(ii.) Gud Sonen kom i världen genom Faderns vilja för att tillfyllestgöra för människosläktet, som annars skulle ha gått under i en evig död enligt den Gudomliga rättvisan, som kallas en hämnande rättvisa.

(iii.) Sonens tillfyllestgörande skedde genom att uppfylla lagen, och genom att gå igenom korslidandet.

(iv.) Fadern blev rörd till barmhärtighet av det som Sonen gjorde.

(v.) Sonens förtjänst tillräknas dem som tror på detta.

(vi.) Detta tillräknande sker omedlebart, och därför kan det äga rum om inte förr så vid dödens yttersta stund.

(vii.) Befrielse sker genom tron från vilken som helst frestelse.

(viii.) Framför allt hos dessa finns tillit och förtröstan.

(ix.) Framför allt hos dessa finns rättfärdiggörande, nåd i fullhet från Fadern tack vare Sonen, förlåtelse av alla synder och därmed frälsning.

(x.) De som är mer lärda antar att det hos dessa finns en drivkraft till att göra det goda som verkar i det fördolda men att det inte synligt sätter viljan i rörelse. Andra antar att påverkan sker synligt, men i båda fallen sker det genom den Helige Ande.

(xi.) De flesta som bekräftar sig dels i tanken att ingen av sig själv klarar av att göra det goda som faktiskt är gott – om det inte är för förtjänstens skull – dels i tanken att ingen står under lagens ok, de är försumliga och tänker inte på det onda och det goda i levernet, ty de säger nämligen till sig själva, att det inte är goda gärningar som frälser, och inte onda gärningar som dömer, eftersom tron allena gör allt detta.

(xii.) Generellt sett antar de att förståndet skall hållas under trons lydnad, och det som de inte förstår kallar de för tro.

40. Men det är inte nödvändigt att undersöka och utveckla dessa saker var och en för sig för att se om de är sanna, eftersom det tydligt framgår av det som har sagts här ovan där det har visats från Ordet och samtidigt på ett rationellt sätt bekräftats i första hand i Nya Jerusalems lära om Herren och i Nya Jerusalems leverneslära.

41. Men för att vidare förstå hur en tro skild från människokärleken ser ut, och hur tron som inte är skild från människokärleken är, så vill jag berätta vad jag har hört från en ängel i himlen. Han sade att han hade talat med många från den protestantiska kyrkan och hade

hört vad deras tro var. Han berättade om sitt samtal med en som hade en tro skild från människokärleken och med en annan som hade en tro som inte var skild från människokärleken, och vad han hörde dem säga. Han berättade vad han hade frågat ut dem om och vad de hade svarat. För att dessa saker ska kunna belysas vill jag här lägga fram deras samtal.

42. Ängeln sade till mig, att han hade sagt så här till den som hade en tro skild från människokärleken: "Min vän, vem är du?" Denne svarade: "Jag är kristen och protestant." "Vad är din lära och därmed din religion?" Han svarade att det var tron. Och ängeln sade: "Hur ser din tro ut?" Han svarade: "Min tro är att Gud Fader sände sin Son för att tillfyllestgöra för människosläktet och att de som tror detta blir frälsta." Ängeln frågade då och sade: "Vad vet du mer om frälsningen?" Denne svarade att frälsningen sker helt och hållet genom denna tro." Och vidare frågade han: "Vad vet du om försoningen?" Han svarade att den skedde i och med lidandet på korset, och att Sonens förtjänst tillräknas genom denna tro." Och vidare: "Vad vet du om pånyttfödelsen?" Han svarade att den sker genom denna tro. "Vad vet du om ånger och syndernas förlåtelse?" Han svarade: "Genom denna tro." "Säg mig vad du vet om kärlek [till Herren] och människokärlek!" Han svarade att de finns i denna tro. "Säg mig vad du vet om goda gärningar!" Han svarade att de finns i denna tro. "Säg mig vad du tänker om alla buden i Ordet!" Han svarade att de finns i denna tro. Sedan sade ängeln: "Alltså gör du ingenting." Han svarade: "Vad är det jag ska göra? Jag kan inte göra något gott som faktiskt är gott av mig själv." Ängeln sade: "Kan du ha en tro av egen kraft?" Han svarade: "Det kan jag inte." "Hur kan du då ha en tro?" Han svarade: "Den saken frågar jag mig inte. Jag ska bara tro." Till slut sade ängeln: "Vet du alls något mer om frälsningen?" Han svarade: "Vad finns det utöver att tron allena ger frälsning?" Men då sade ängeln: "Du svarar som någon som spelar en enda ton på din pipa. Jag hör inget annat än tro, tro, tro. Om du vet detta men inte något annat utöver det, så vet du ingenting. Gå och träffa dina vänner." Och han gick och träffade dem i öknen där det inte fanns något gräs. Han frågade varför det var så, och svaret han fick var, att de inte hade något av kyrka inom sig.

43. Ängeln sade så till den, som hade en tro som inte var skild från människokärleken: "Min vän, vem är du?" Denne svarade: "Jag är kristen och protestant." "Vad är din lära och därmed din religion?" Han svarade: "Tro och gärningar." Ängeln sade: "Det är två saker." Han sade: "De kan inte skiljas åt." Ängeln sade: "Vad är tro?" Han sade: "Att tro det som Ordet undervisar oss om." "Vad är människokärlek?" Han svarade: "Att göra det som Ordet undervisar oss om." Ängeln sade: "Kan det vara så, att du har trott detta men inte handlat därefter?" Han svarade: "Jag har handlat därefter." Ängeln från himlen tittade då på honom och sade: "Min vän, kom med mig och bo hos oss."